τεύχος #1 Ιούνης 2006

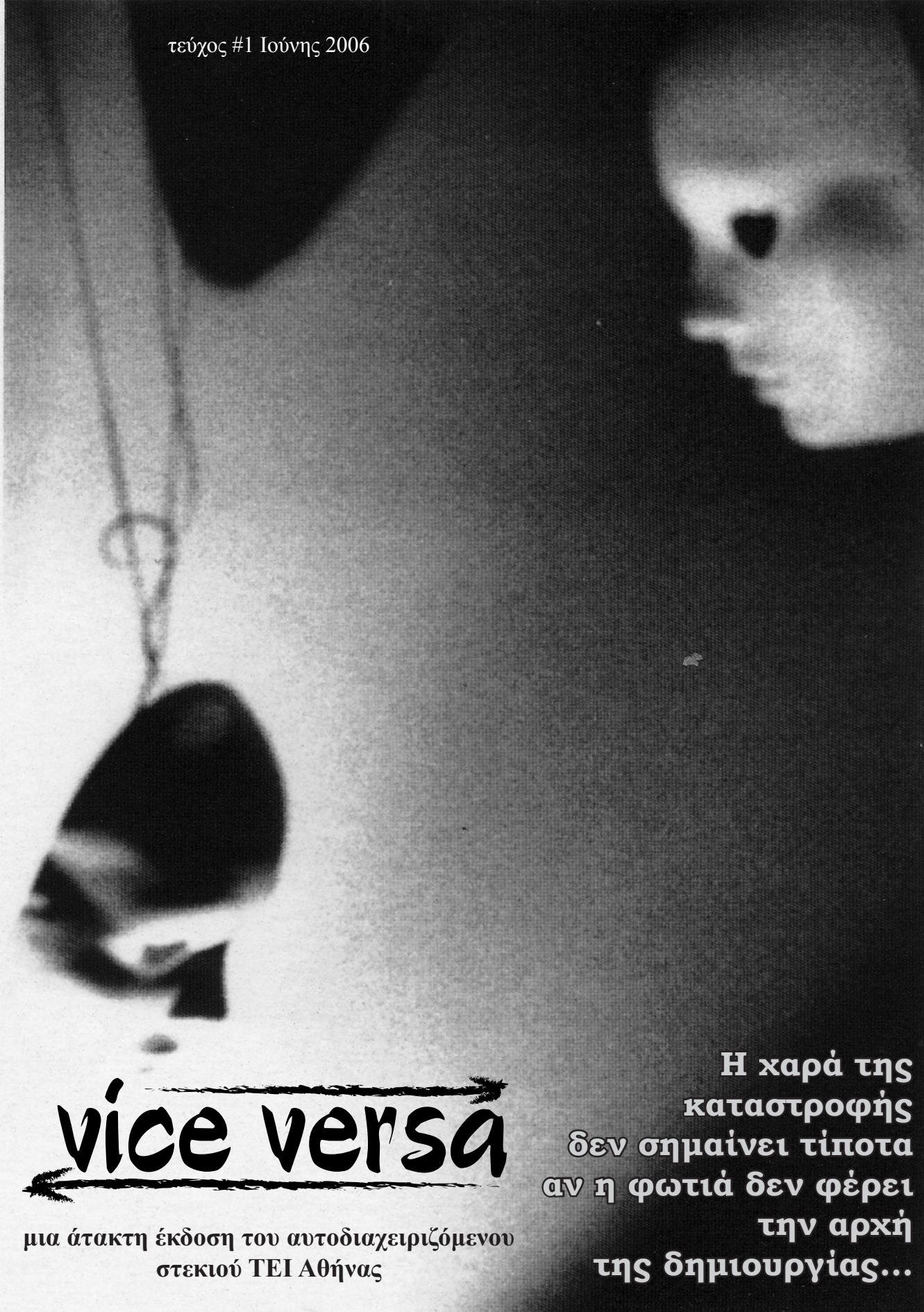

vice versa

μια άτακτη έκδοση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού ΤΕΙ Αθήνας

Η χαρά της καταστροφής δεν σημαίνει τίποτα αν η φωτιά δεν φέρει την αρχή της δημιουργίας...

editorial

Το Vice Versa είναι μια έντυπη προσπάθεια των ατόμων που συμμετέχουν στην συνέλευση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού ΤΕΙ Αθήνας. Πολλές φορές οι απόψεις ίσως να μην είναι κοινές, ούτε όμως και θα επιδιώκαμε να είναι. Η ομοιογένεια δεν ταιριάζει σε αυτό που είμαστε.

Κοινές συντεταγμένες μας η ισότητα, η ελευθερία, η καθημερινότητα, οι αντιεραρχικές δομές, ο κοινωνικός – ταξικός πόλεμος. Η αμφισβήτηση. Αυτή είναι η αφετηρία μας. Τα όρια των αξιών μας πέρα από τις κλισαρισμένες λέξεις, πέρα από τα όρια της κυριαρχίας. Ο εντοπισμός του πεδίου σύγκρουσης.

Σκοπός μας είναι αυτό το έντυπο να αποτελέσει εργαλείο αντιπληροφόρησης και έναυσμα για σκέψη.

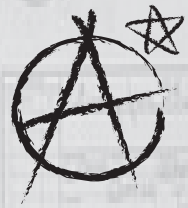

περιεχόμενα

Για το ζητημα των security.....4
Χρονικο μιας καταληψης.....5
Εκπαιδευση και ιδιωτικοποιηση.....6
Πλουσιοι & φτωχοι (comic).....8
Σκεψεις για την οικογενεια.....10
ΑντΤ-Νιωση.....12
Χιλιες λεξεις (comic).....13
Σπαστε τις καμερες.....14

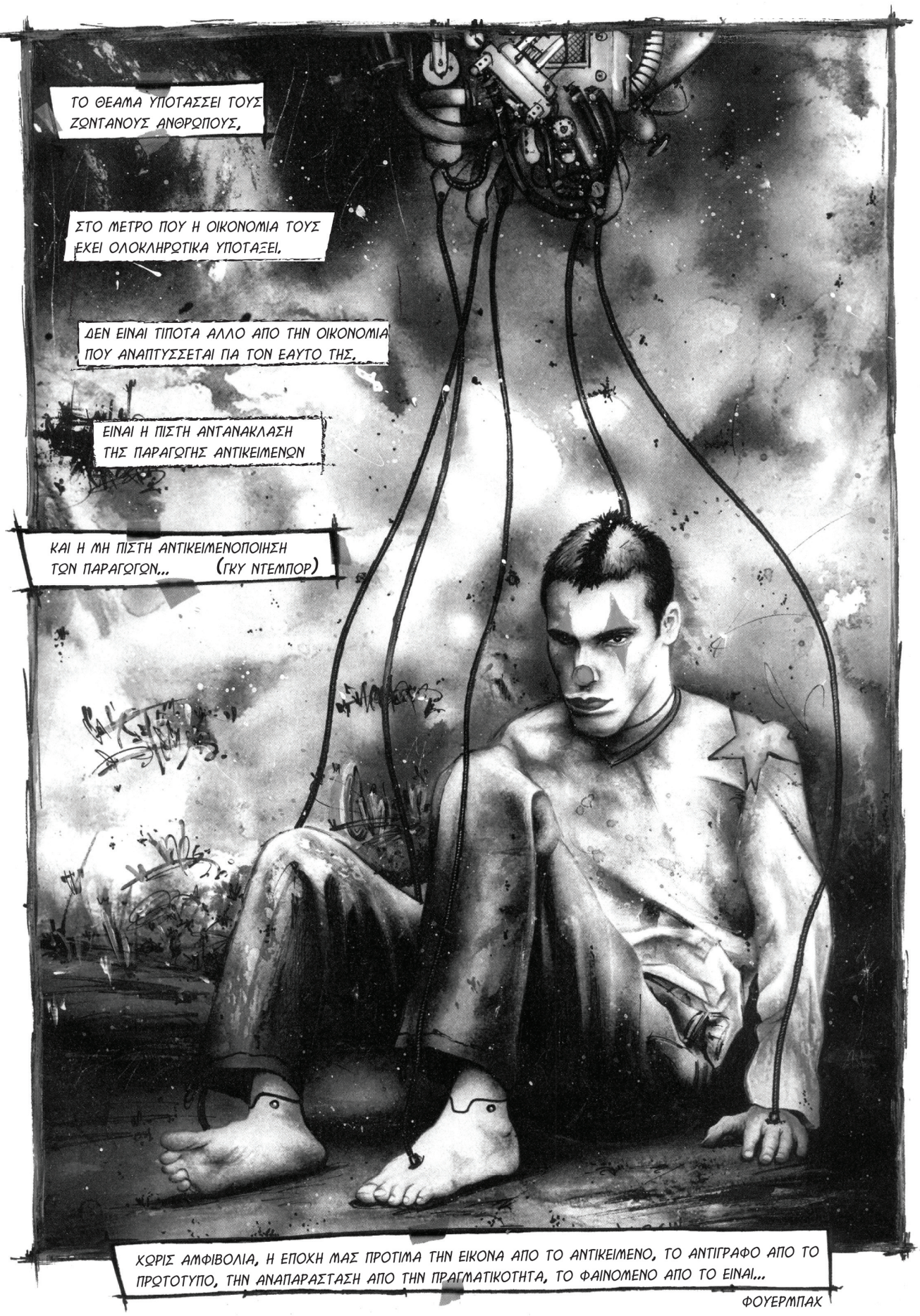
ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΥΠΟΤΑΣΣΕΙ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ,
ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ ΠΟΥ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΥΠΟΤΑΞΕΙ.
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.
ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΚΑΙ Η ΜΗ ΠΙΣΤΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ... (ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ)
ΧΩΡΙΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ, Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ, ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ, ΤΗΝ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΝΑΙ...
ΦΟΥΕΡΜΠΑΧ

ΦΥΛΑΚΕΣ - ΦΑΚΕΛΩΜΑ - ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ...
ΕΞΩ ΤΑ SECURITY ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΙ

Τα ξημερώματα της Τετάρτης 7/12/05, άτομα που βρίσκονταν στο ΤΕΙ, εντόπισαν σεκιουριτάδες να κατεβάζουν συγκεκριμένες αφίσες από το ταμπλό του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού. Αφίσες που αναφέρονταν στις εξελίξεις των τελευταίων μηνών, σχετικά με την είσοδο ασφαλιτών μέσα στο χώρο του ΤΕΙ, αλλά και την πολιτική που ακολουθεί η διοίκηση, όσον αφορά τα συνθήματα και τις αφίσες με πολιτικό περιεχόμενο. Λόγω αυτού τα άτομα εισήλθαν στο φυλάκιο της εταιρείας security του ΤΕΙ και έκπληκτοι ανακάλυψαν ένα βιβλίο αναφορών της εταιρείας, μέσα στο οποίο είχαν καταγραφεί με λεπτομέρειες όλες οι κινήσεις τους, από την ώρα που μπήκαν στο Ίδρυμα. Επιπλέον τους χρέωναν και καταστροφές που δεν είχαν κάνει.

Το γεγονός αυτό, έρχεται να συμπληρώσει μία σειρά από επιθετικές κινήσεις της διοίκησης ενάντια σε ότι μπορεί να φάνει επικίνδυνο προς την κυριαρχία και τις επιλογές της. Μπορεί να προσελήφθησαν συνεργεία για να κατεβάζουν αφίσες ή να σβήνουν συνθήματα, μπορεί να χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον το επιχείρημα ότι το ΤΕΙ πρέπει να μείνει «καθαρό». Μπορεί ακόμη να προσπάθησαν να αποκρύψουν τα γεγονότα και να μας στείλουν από τον Άνα στον Καϊάφα, αλλά τελικά αποδείχθηκε ένα πράγμα: Η διοίκηση του ΤΕΙ θέλει να χτυπήσει συγκεκριμένες πολιτικές λογικές.

Σύμφωνα λοιπόν με τις αρμοδιότητες της εταιρείας security (φύλαξη περιουσίας, κτλ) τίθεται ένα σημαντικό ερώτημα : ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΥ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΉ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΤΕΙ; Εκτός αν θεωρούν πως όσοι κινούμαστε κάθε μέρα στους χώρους του ΤΕΙ είμαστε «ύποπτοι για κλοπές και φθορές». Η εταιρεία αυτή στοιχίζει κάποιες χιλιάδες εύρο το μήνα, τη στιγμή που εμείς πηγαίνουμε προς την εξεταστική με ένα μάτσο φωτοτυπίες αντί για βιβλία και κάθε μέρα διαπιστώνουμε τις ελλείψεις στα εργαστήρια.

Είναι πασιφανές ότι πρόκειται για καταπάτηση του ασύλου, του οποίου η ύπαρξη εξαρτάται από τον καθημερινό μας λόφο και τις πράξεις. Το θέμα της παρουσίας της ιδιωτικής αστυνομίας στο χώρο του ΤΕΙ είναι ένα θέμα που αφορά όλους μας, θεωρούμε ότι ο χώρος δεν έχει ανάγκη τέτοιου είδος προστασίας αλλά εμείς οι ίδιοι έχουμε ανάγκη από την προστασία που μας παρέχει ο χώρος. Είναι σημαντικό ο καθένας να νοιώθει τουλάχιστον αυτό το χώρο οικείο και προσιτό τόσο για δραστηριότητες όσο και για την πνευματική του έκφραση, σαν ένα μέσο ελευθερίας...Η παρουσία της εταιρείας αυτής απομακρύνει και αποξενώνει τους σπουδαστές από το χώρο τους.

Από το μεσημέρι της Τετάρτης 7 Δεκέμβρη προχωρήσαμε σε κατάληψη της διοίκησης του ΤΕΙ και απαιτούμε την απομάκρυνση της εταιρίας Security, την αναστολή της λειτουργίας των συνεργείων "εκκαθάρισης" συνθημάτων και αφισών, ενάντια σε κάθε παρακολούθηση και έλεγχο, στην πολιτική φίμωση και αποστείρωση, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που μαθαίνεται εκ των υστέρων ότι το άσυλο παραβιάστηκε από ασφαλίτες είτε στο ΤΕΙ είτε σε άλλους ακαδημαϊκούς χώρους. Μια τέτοια περίπτωση ήταν και αυτή που συνέβη στα μέσα Οκτώβρη όπου μια μικροπωλήτρια συνελήφθη από τρεις ασφαλίτες μόλις βγήκε από το ΤΕΙ και στη συνέχεια την οδήγησαν έχοντας την υπό κράτηση μέσα στο Ίδρυμα για να εντοπίσουν τα εμπορεύματά της.

Η ενέργεια αυτή συνδέεται με την απόφαση της Διοίκησης του ΤΕΙ να άρει το άσυλο με σκοπό να διώξει τους μικροπωλητές από τον διάδρομο. Χωρίς να μας αφορά το αν θα μείνουν ή όχι οι μικροπωλητές και αντιλαμβανόμενοι την υποκρισία αυτής της απόφασης την στιγμή που τα κυλικεία και το βιβλιοπωλείο κερδοφορούν ασύδοτα εις βάρος των σπουδαστών, το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι προχώρησε σε μονοήμερη κατάληψη της Διοίκησης στις 8 Νοεμβρίου, προκρίνοντας την προάσπιση του ασύλου στους ακαδημαϊκούς χώρους. Επιπλέον κολλήθηκε στο ΤΕΙ αφισάκι σχετικό τόσο με τα παραπάνω γεγονότα όσο και με την εταιρία security που είχε προσλάβει η Διοίκηση για την φύλαξη του ιδρύματος.

Στη συνέχεια, οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις από την μεριά της Διοίκησης πήραν νέα μορφή και στράφηκαν ενάντια σε αυτούς που με την δράση τους έμπαιναν εμπόδιο στην αποστείρωση του ΤΕΙ. Επί ένα μήνα όλες οι αφίσες από τα τρία ταμπλό του Στεκιού κατέβαιναν καθημερινά και όλα τα αναρχικά συνθήματα που γράφονταν, δεν προλάβαιναν να στεγνώσουν αφού τα έσβηνε αμέσως συνεργείο του ΤΕΙ.

Το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη 2005 τρεις σύντροφοι έμειναν στο χώρο του ΤΕΙ για να εντοπίσουν ποιος κατεβάζει τις αφίσες από τα ταμπλό. Στις 4 περίπου το πρωί έκπληκτοι αντίκρισαν δυο σεκιουριτάδες να το κάνουν. Στην προσπάθεια να βρουν το εντολοδόχο αυτής της ενέργειας, οι σύντροφοι μπήκαν στο φυλάκιο της κεντρικής πύλης μέσα στο οποίο οι εκπλήξεις συνεχίστηκαν! Ένα βιβλίο αναφορών της εταιρίας "CHAMPION SECURITY" μέσα στο οποίο είχαν καταγραφεί όλες οι κινήσεις τους από την στιγμή που μπήκαν μέσα στο Ίδρυμα. Οι σεκιουριτάδες παραδέχτηκαν ότι ο ίδιος ο πρόεδρος του ΤΕΙ τους είχε δώσει εντολή να κατεβάζουν συγκεκριμένες αφίσες καθώς και να δίνουν αναφορά για τις... "ύποπτες" κινήσεις σπουδαστών.

Σαν άμεση απάντηση σε αυτή την ανήκουστη κατασταλτική ενέργεια, με το ξημέρωμα της 7ης Δεκεμβρίου, το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι κατέλαβε ξανά την Διοίκηση του ΤΕΙ απαιτώντας να απομακρυνθεί η εταιρία security από το ΤΕΙ και να ανασταλεί οριστικά η λειτουργία του συνεργείου καθαρισμού των τοίχων. Στην κατάληψη λειτούργησε καθημερινά ανοιχτή συνέλευση, φωτοτυπήθηκαν χιλιάδες κείμενα και έγιναν δράσεις με σκοπό την δημοσιοποίηση των γεγονότων και την ενημέρωση των σπουδαστών για το τι είχε συμβεί.

Καθώς οι καταληψίες σπουδαστές δεν αποχωρούσαν από τον χώρο, άρχισαν να εμφανίζονται διάφοροι γραβατογιακάδες που παρακαλούσαν εφευρίσκοντας το ένα μετά το άλλο αβάσιμο επιχείρημα για να λήξει η κατάληψη. Το αποκορύφωμα αυτής της πίεσης ήταν ένα κατάπτυστο Δελτίο Τύπου που εξέδωσε η Διοίκηση σε συνεργασία με άλλα πειθήνια συνδικαλιστικά θεσμικά όργανα του ΤΕΙ (Διοικητικοί, μόνιμοι και έκτακτοι καθηγητές, εκπρόσωποι σπουδαστικών παρατάξεων), το οποίο απαξίωνε τόσο τους σπουδαστές που έκαναν την κατάληψη όσο και τα αιτήματά τους και πλαισιώνονταν από άσχετες διαπιστώσεις και αστείες απειλές. Το συγκεκριμένο δελτίο δεν επηρέασε ούτε στο ελάχιστο την πορεία της κατάληψης. Στις 13 Δεκέμβρη 2005, η συνέλευση της κατάληψης αποφάσισε την αποχώρηση από την Διοίκηση.

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ - ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης & ιδιωτικοποιήσεις

Το κράτος δεν έχει μεταφυσική ιδιότητα. Εξελίσσεται, αναδιπλώνεται, εξοπλίζεται, επιτίθεται ή υποχωρεί αναλόγως των συνθηκών που επικρατούν στο ταξικό φάσμα, μέσα στα σωθικά της κοινωνίας. Αναδιαρθρώνει συνεχώς τους μηχανισμούς και τα μέσα του, είτε στο επίπεδο της καταστολής και του ελέγχου, είτε σε αυτό της χειραγώγησης όπως θα μπορούσε να το εντάξει κανείς γενικά. Στα ελληνικά όρια, με την αρχή της λεγόμενης μεταπολιτευτικής περιόδου, η αναδιάρθρωση αυτή πήρε χαρακτηριστικά αργής αλλά ιδιαίτερα προσεκτικής ανάπτυξης σε μια οικονομική κατεύθυνση αφενός, με την ενίσχυση των επενδύσεων και την πληρέστερη διακήρυξη της ελεύθερης αγοράς, εντάσσοντας την χώρα στο ευρωπαϊκό και κατ' επέκτασιν παγκόσμιο οικονομικό δίκτυο, αφετέρου δε σε μια κατεύθυνση κοινωνικής καθυπόταξης, επιβάλλοντας συνειδησιακά τα "αγαθά" του ιδιωτισμού και προσαρμόζοντας στις ασύδοτες ορέξεις των αφεντικών, όλα τα νευραλγικά πεδία της καθημερινότητας των ανθρώπων, από τους δημόσιους χώρους και τις πολιτιστικές ή αθλητικές δραστηριότητες μέχρι τα συστήματα υγείας και εκπαίδευσης.

Ένα από αυτά τα πεδία λοιπόν είναι η εκπαίδευση. Κατ' αρχήν πρέπει να γίνουν δυο διακρίσεις. Πρώτα, η διάκριση εκπαίδευσης και παιδείας. Η εκπαίδευση είναι εκείνη η μορφωτική διαδικασία που, όντας συνεπώς ετεροκαθορισμένη από το άτομο, διαμορφώνει με τέτοιο τρόπο την γνωστική του ικανότητα, ώστε να μπορεί να πλαισιώσει αποτελεσματικά μια κοινωνική μονάδα, εν προκειμένω, το παραγωγικό δυναμικό του κεφαλαίου. Πρόκειται για μια υπαγόρευση του τελευταίου προς το κράτος, σχετικά με το τι εργάτες χρειάζεται, τι επιπέδου παραγωγικής ιεράρχησης αλλά και ποιας ταξικής συνειδητότητας, εφόσον αναμφίβολα δεν περιορίζεται στα βιβλία και τις διατριβές αλλά διαμορφώνονται στο εσωτερικό της οι όροι του συστημικού κοινωνικού προπλάσματος. Ο Καπιταλισμός, μόνο την θεσμοθετημένη εκπαίδευση μπορεί να δημιουργήσει όχι παιδεία. Η παιδεία, ως ένας συνδυασμός ελεύθερων συνθηκών διαπαιδαγώγησης, αυτομορφωτικού αυθορμητισμού και διανοητικού εφοδιασμού του κοινωνικού συνόλου και του ατόμου μέσα σε αυτό, δύναται να υπάρξει μόνο στα ελευθεριακά σχολεία -τα οποία όμως υπόκεινται σε νομικούς περιορισμούς- ή σε ανάλογα εγχειρήματα αυτομόρφωσης, είτε οριστικά πλέον σε μια αναρχική κοινωνία.

Δεύτερη διάκριση που πρέπει να γίνει είναι αυτή της δημόσιας και ιδιωτικής εκπαίδευσης. Στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης που αναφέρθηκε πιο πάνω, το ελληνικό κράτος καλλιέργησε τις συνθήκες στις οποίες θα ευδοκιμούσε η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, συντονισμένο με άλλες "ανεπτυγμένες" χώρες, παρ' όλο που στην Ελλάδα η εκπαιδευτική διαδικασία ήταν παραδοσιακά συνυφασμένη με την κρατική πατρωνία, σε ένα επίπεδο δαπανών και κονδυλίων. Αυτό το άρθρο όμως, δεν επιχειρεί να διαπιστώσει τον ελλιπή προϋπολογισμό για την εκπαίδευση, όπως λανθασμένα διατείνεται η αριστερά, χρησιμοποιώντας ένα τέτοιο οικονομικό πρόταγμα ως προπαγανδιστικό και ψηφοθηρικό όπλο, αλλά η πολιτική διάσταση του πράγματος πάνω στην οποία εφάπτεται η εν λόγω διάκριση.

Η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, η διαδικασία της οποίας έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια από τα ιδιωτικά σχολεία και επιχειρείται να επεκταθεί στον τριτοβάθμιο τομέα της, θα επιφέρει δυσμενέστατες αλλαγές σε μια σειρά από δραστηριότητες που θα επηρεάσουν όλη την κοινωνική σφαίρα. Δεν πρόκειται για μια απλή οικονομική συνανα-στροφή ενός ιδιώτη με ένα ίδρυμα για την επιχειρηματικότητα μέσα σε αυτό -κάτι που ισχύει πολλά χρόνια και αποτελεί προάγγελο των ιδιωτικοποιήσεων- αλλά την δυνατότητα διεύρυνσης αυτής της σχέσης, στο βαθμό που να δύναται η καθολική μετατροπή των ιδρυμάτων σε κερδοφόρες επιχειρήσεις. Ταυτόχρονα, η κρατική παρεμβατικότητα θα περιοριστεί στην ελεγκτική της διακριτική

ευχέρεια μέσω εθνικών συμβουλίων που ήδη έχουν θεσπιστεί και σκοπεύουν στην αξιολόγηση των πανεπιστημίων σε σχέση με την αγορά εργασίας. Κατά συνέπεια, βιομήχανοι, επιχειρηματίες, ιδιωτικά ερευνητικά κέντρα, managers, θα μπορούν να θέτουν τους όρους της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά και των επακόλουθων εργασιακών σχέσεων, καθώς το κεφάλαιο θα έχει την δυνατότητα να καθορίζει με μεγαλύτερη ακρίβεια τι είδους εργατικό δυναμικό έχει ανάγκη, όπως άλλωστε συνέβαινε και με την δημόσια εκπαίδευση, απλά τώρα θα γίνεται χωρίς την ενίσχυση του κρατικού κορβανά.

Που βρίσκονται λοιπόν οι διαφορές εφόσον η δημόσια εκπαίδευση δεν διαφέρει στην ουσία της από την ιδιωτική; Η απάντηση δεν μπορεί να αναζητηθεί σε έτοιμες συνταγές και στείρες οικονομίστικες νόρμες. Δίνεται όμως, αν ξετυλίξει κανείς το κουβάρι των αγώνων της κοινωνίας προς την ελευθερία, αν αντιληφθεί την εκπαιδευτική διαδικασία ως τόπο ταξικής αντιπαράθεσης. Όπως ακριβώς δηλαδή το λεγόμενο φοιτητικό κίνημα, από το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα, διεκδίκησε την δημόσια εκπαίδευση στα πλαίσια ενός συνολικότερου απελευθερωτικού εγχειρήματος, έτσι και τα αφεντικά προσπαθούν να ακυρώσουν αυτή την κατάσταση. Η δημόσια εκπαίδευση προφανώς δεν χαρίστηκε από το κράτος και προήλθε από σειρά αγώνων που συμπεριέλαβαν στα διεκδικητικά τους πλαίσια της αξίωση της εκπαίδευσης -και δη της ακαδημαϊκής- με κοινωνικά χαρακτηριστικά, ως χώρο καλλιέργειας τόσο επιστημονικών δραστηριοτήτων όσο κυρίως ανάπτυξης της ελευθερίας των ιδεών και της έκφρασης, εξυπηρετώντας την δυνατότητα να γεννηθούν στους κόλπους των πανεπιστημίων ικανές αντιστάσεις οι οποίες είτε να συνδεθούν είτε να ωθήσουν νέους αγώνες και νέες κατακτήσεις. Σε αυτά τα πλαίσια κατοχυρώθηκαν οι γενικές συνελεύσεις, ο φοιτητικός έλεγχος και το άσυλο, προσεγγίζοντας την προοπτική της διοίκησης των πανεπιστημίων από τους φοιτητές αλλά και την προσβασιμότητα αυτών των χώρων από όλη την κοινωνία..

Αντίστοιχα, το κράτος και το κεφάλαιο, επιχείρησαν τα τελευταία χρόνια να αποδιοργανώσουν αυτές τις αντιστάσεις, ακολουθώντας προσεγμένα και μεθοδικά βήματα καταστολής τους, εντάσσοντας την υπόθεση της εκπαίδευσης στο γενικότερο σχεδιασμό αναδιάρθρωσης όλης της κοινωνίας και αναθέτοντας στους χειραγωγικούς μηχανισμούς τους, όπως οι καθεστωτικές παρατάξεις, την αποσάθρωση όποιας διαδικασίας μπορούσε να είναι επικίνδυνη, λόγου χάριν τις Γενικές Συνελεύσεις, είτε επειδή πρόσφερε το κρηπίδωμα για μια συνειδητή ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που το κεφάλαιο εισχωρεί τους δημόσιους χώρους και το κράτος αυξάνει την παρουσία του εκεί για την διασφάλιση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, έτσι εισβάλλει στα πανεπιστήμια για να ισοπεδώσουν κατακτήσεις της κοινωνίας ου λειτουργούν σε αυτά.

Συμπερασματικά, δεν μπορούμε να αντιληφθούμε την εκπαιδευτική διαδικασία ως στάσιμη κατάσταση που θα υπερασπίσει κανείς τον ένα ή τον άλλο χαρακτήρα της. Είναι ένας προθάλαμος κοινωνικής καθυπόταξης και για αυτό τον λόγο, αναπτύσσεται η ταξική σύγκρουση μέσα σε αυτόν, και εξ' αιτίας αυτής της σύγκρουσης οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν μπορούν να τον εγκαταλείψουν. Είναι σαφές ότι η αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης, είναι ένα ανάχωμα που εξυπηρετεί την επίθεση των αφεντικών στην κοινωνία που έτσι κι αλλιώς πρέπει να ανασχεθεί. Η δυνατότητα να οξύνουμε τις κοινωνικές αντιστάσεις μέσα στα πανεπιστήμια έγκειται στο πόσο θα συνειδητοποιήσουμε την σημασία τους. Αλλιώς, είμαστε καταδικασμένοι ή στην παθητικότητα ή την σιωπή.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ...

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΡΩΓΑΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ, ΗΤΑΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ.

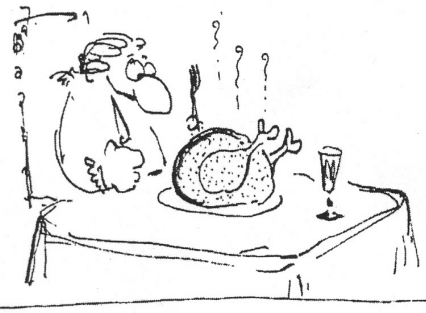

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΤΡΩΝΕ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ, ΕΙΝΑΙ ΑΝΔΙΑΣΤΙΚΟ.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΕΙΧΑΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΗΤΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

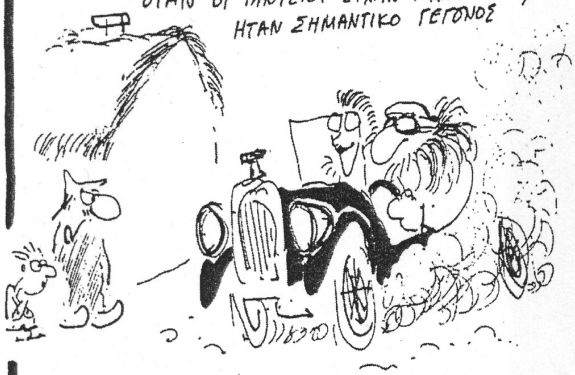

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.

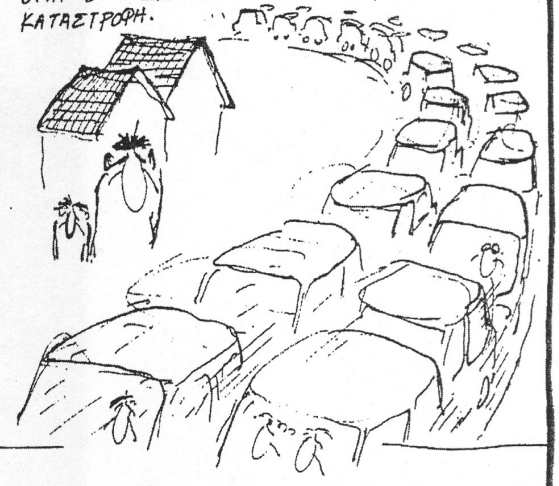

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΓΙΑ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΗΤΑΝ ΚΑΤΙ ΤΟ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟ.

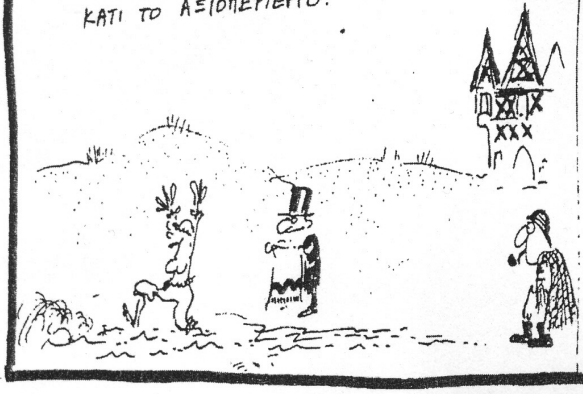

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΠΑΓΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΗ.

...ΚΙ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ

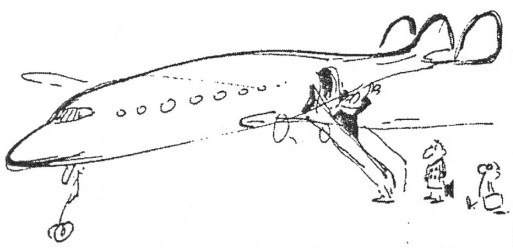

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ, ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΓΟΥΤΡΟΥ.

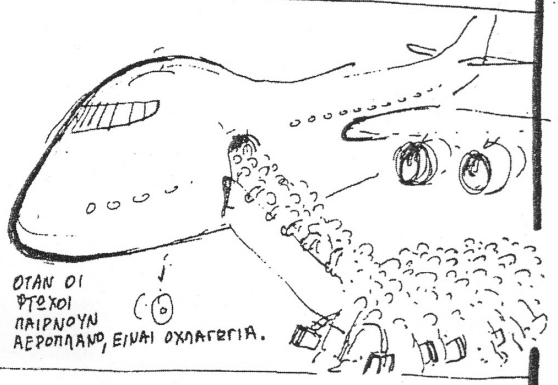

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ, ΕΙΝΑΙ ΟΧΛΑΓΩΓΙΑ.

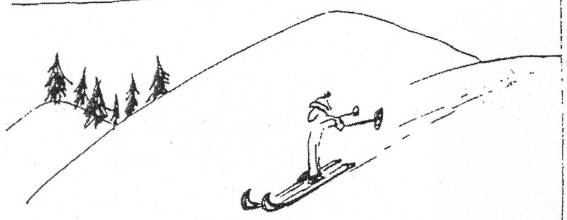

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΣΚΙ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

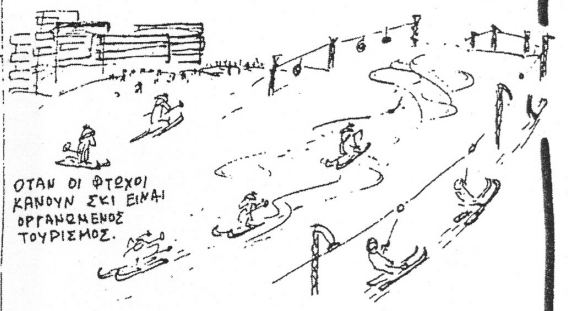

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΣΚΙ ΕΙΝΑΙ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ, ΕΧΟΥΝ ΣΤΥΛ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ, ΕΙΝΑΙ "ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ"

ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ :

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΤΣΙ.

Σκέψεις για την οικογένεια...

Ο άνθρωπος σταμάτησε να είναι ζώο εδώ και περίπου 2,000,000 χρόνια. Από τότε θεωρείται ένα συνειδητοποιημένο και νοήμον ον. Η φύση του και το ένστικτό του τον οδήγησαν να ζει σε ομάδες που μετεξελίχθηκαν σε κοινωνίες.

Στην σημερινή πραγματικότητα, μπορούμε να δούμε την κοινωνία ως ένα σύνολο ανθρώπων, που δεν είναι ούτε απλό ούτε τυχαίο, αλλά ένα σύνολο που έχει οργάνωση. Τα μέλη της συνδέονται με ορισμένες σχέσεις και συμπεριφέρονται με ορισμένους τρόπους, οι οποίοι ρυθμίζονται έτσι ώστε να εξυπηρετούν σκοπούς. Και φυσικά δεν είναι ένα αυτοτελές σύστημα, αφού εξαρτάται και ορίζεται από παράγοντες όπως το κράτος, ο καπιταλισμός και οι θρησκείες . Για να είναι λοιπόν πιο εύκολη στον χειρισμό της από αυτούς, χωρίστηκε σε υποδεέ-στερες ομάδες. Μια από αυτές είναι η οικογένεια.

Η οικογένεια είναι ένας θεσμός που εξυπηρετεί πολλούς σκοπούς, όπως και η κοινωνία, έτσι ώστε και αυτή να επηρεάζεται από τους εξωτερικούς παρά-γοντες που προαναφέρθηκαν. Αλλά ας το δούμε από την αρχή .

Η δημιουργία της στις μέρες μας βασίζεται σε ένα μεγάλο ποσοστό στα πρέπει που επιβάλλει η θρησκεία (γάμος – βάφτιση) και όχι τόσο στα πρέπει που επιβάλλει η κοινωνία καθώς η δεύτερη δίνει πλέον μεγάλη βαρύτητα στην καριέρα. Από μικρή ηλικία μας μάθαιναν ότι είναι το αποκορύφωμα της ανθρώπινης ύπαρξης και η ολοκλήρωση του ανθρώπου που επέρχεται με την γέννηση ενός μωρού. Και δυστυχώς, σε αρκετές περιπτώσεις η γέννηση πραγματοποιείται για την συναισθηματική κάλυψη της ανάγκης των γονέων, όποτε εν μέρη αυτό αποτελεί «προϊόν» του εγωισμού τους και λειτουργεί σαν κτήμα τους .

Στην πορεία βλέπουμε ότι οι γονείς χειραγωγούν προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις π.χ. το παιδί βαφτίζεται χριστιανός σε μια ηλικία που κάθε άλλο παρά προσωπική επιλογή του είναι. Παρατηρούμε ότι η οικογένεια μαζί με το σχολείο (και γενικά η εκπαίδευση) είναι οι πρώτοι που διαμορφώνουν και ελέγχουν τον τρόπο σκέψης του ατόμου και φυσικό επακόλουθο αυτού είναι η επιρροή που έχουν στην εξέλιξη της προσωπικότητας του. Οι επιλογές που του παρέχονται είναι περιορισμένες και ουσιαστικά είναι οι επιλογές των γονέων του. Με βάση τα δικά τους απωθημένα προσπαθούν να πείσουν στην επίτευξη των στόχων που ποτέ οι ίδιοι δεν κατάφεραν. Αυτό γίνεται είτε με άμεσο είτε με έμμεσο τρόπο, ο οποίος είναι οι ένοχες , τα τραύματα, ο εκβιασμός και η υποταγή που οφείλουν να δείχνουν τα παιδία στους μεγάλους. Επί το πλείστον, λόγω του ρόλου που τους έχει δοθεί και με την μορφή συμβουλής, αποτρέπουν από τα υποτιθέμενα σφάλματα με αποτέλεσμα την στέρηση της έκφρασης, της ελευθέριας κινήσεων και της προσωπικής επιλογής. Έτσι επέρχεται η μορφοποίηση ενός ατόμου που έχει προσαρμοστεί στις απαιτήσεις των άλλων και έχει αποξενωθεί από τον ίδιο του τον εαυτό

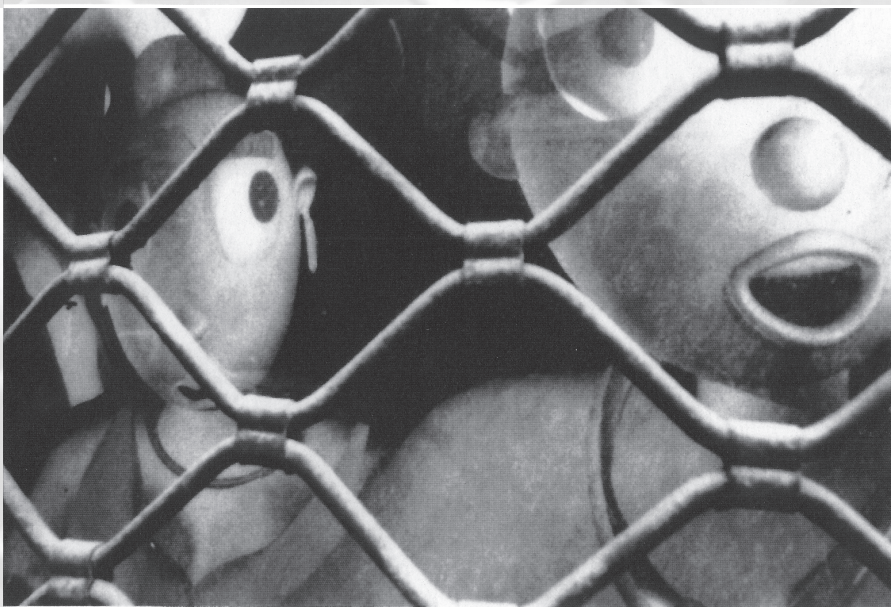

αλλά και από την ανθρώπινη φύση του (που είναι δημιουργική).

Μέσω της οικογένειας, προσπαθούν να περάσουν διάφορα πρότυπα, ένα εκ των οποίων είναι και η θέση των δυο φυλών. Από την μια, ο πατέρας, το πρωταρχικό σύμβολο εξουσίας. Αυτός που οφείλουμε να σεβόμαστε και να υπακούμε. Αυτός που αποφασίζει και πολλές φορές ούτε που συνδιαμορφώνει με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας για θέματα που τους αφορούν όλους. Από την άλλη η μητέρα. Αυτής που ο ρόλος δεν θα ξεπεράσει ποτέ αυτόν του άντρα. Αυτή που ο ρόλος της είναι συγκαταβατικός. Αυτή που είναι ανίκανη κι αδύναμη και γι' αυτό πρέπει να μένει σπίτι. Αυτή που όσο κουρασμένη και να είναι, είναι υποχρεωμένη να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες των υπόλοιπων.

Βέβαια, μέσα στην υπάρχουσα κοινωνία υπάρχουν κι εξαιρέσεις. Οικογένειες που συνδιαμορφώνουν, συζητάν, αντιμετωπίζουν ισάξια ο ένας τον άλλον έξω από ρόλους, που σέβονται τις προσωπικές επιλογές του καθένα και που δεν αλλοτριώνονται από τους εξωτερικούς παράγοντες (όσο αυτό είναι εφικτό).

Σαν επίλογος ας αναφερθεί ότι δεν απαξιώνεται η έννοια της ομαδικότητας και η στήριξη που η οικογένεια παρέχει στα παιδιά της. Απλά σε μια ελευθεριακή κοινωνία, ο ρόλος της δεν θα είναι ένας καταπιεστικός και καθοδηγητικός μηχανισμός, αλλά μια ομάδα που όλα τα μέλη της θα είναι ισότιμα και θα αντιμετωπίζονται με τον ίδιο σεβασμό όσον αφορά την προσωπικότητα κι ιδιαιτερότητά τους.

Το γαμήσι πρέπει ν' αυταμείβεται
Τόνοι από σπέρμα χύνονται στα γυναικεία κορμιά
κάθε μέρα για παιδιά, κάθε μέρα
για κρέατινα παρασκευάσματα
για αντικείμενα χωρίς μιδιά
Οι γονείς επιδιώκουν να παράγουνε παιδιά
Τόνοι από σπέρμα χύνονται στα γυναικεία κορμιά
κάθε μέρα για παιδιά
για αχάριστα παιδιά
Επιθυμία υποσυνείδητη, κυριαρχίας, εκμετάλλευσης
τα παιδιά παράγονται σαν εμπορεύματα φωστά
Τα παιδιά είναι λαικνίδια, λαικνίδια για διασκέδαση
την ιδιόκτητη διασκέδασή σου
Όμως τα παιδιά τους λένε ΟΧΙ
δεν είμαστε η πρακτική εφαρμογή
δεν είμαστε υποκατάστατα των επιθυμιών σας
δεν τον θέλουμε τον ρόλο που μας φορτώσατε
δεν τον θέλουμε τον ρόλο σας αυτό
ναι, εμείς φωνάζουμε, τα αχάριστα παιδιά
Επενδύετε πάνω μας
για να διατηρήσετε την ιδιοκτησία σας
Μπαμπά, Μαμά, με το να κάνετε παιδί
δεν πρέπει να πιστεύετε ότι είστε ικανοί
δεν είστε ικανοί.

Αχάριστα παιδιά
ΑΝΤΙ

Αχάριστα παιδιά
ΑΝΤΙ

Τα παιδιά ανήκουν στο αύριο.
Οι γονείς στο σήμερα.
Γι' αυτό, οι γονείς ας μην παγιδέψουν
τις ψυχές των παιδιών τους
στο δικό τους σήμερα.
Ας τις αφήσουν να φτερουγίσουν
στο δικό τους αύριο.
Αυτό που αυτοί ούτε με όνειρο δεν μπορούν
να φτάσουν.

Στον αρρωστημένο κόσμο του θεάματος και της κατανάλωσης χρειαζόμαστε όλοι ανΤ-Νίωση

«Χωρίς περίσκεψη, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ, μεγάλα κι υψηλά έχτισαν τριγύρω μου τείχη. Και κάθομαι κι απελπίζομαι τώρα εδώ. Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νου μου τρώγει αυτή η τύχη διότι πράγματα πολλά έξω να κάνω είχον. Α, όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω. Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον. Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω.»

Κ. Καβάφης

Στην ιδεολογία του θεάματος και της κατανάλωσης που θέλει τους ανθρώπους έρμαια των ψευδών αναγκών που τους παρουσιάζονται, προστέθηκε πριν από μισό περίπου αιώνα ένα από τα μεγαλύτερα ίσως όπλα της: η τηλεόραση. Ένα μέσο που πλέον έχει αποκτήσει τεράστια επιρροή στους ανθρώπους, όχι μόνο από την πλευρά του σκέπτεσθαι, αλλά και από την πλευρά του ζειν. Η κουλτούρα και ο τρόπος ζωής έχουν επηρεασθεί σε τέτοιο βαθμό από το μέσο αυτό, που κάθε νέο πρόσωπο, νέο στυλ και νέα μέθοδος διασκέδασης που προβάλλεται από την τηλεόραση γίνεται αμέσως αποδεκτή από το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Οι ενημερωτικές εκπομπές, τα σήριαλ, τα ριάλιτι και οι διαφημίσεις αποδεικνύουν ότι το κράτος και οι επιχειρήσεις και κατά συνέπεια τα αφεντικά, γνωρίζουν προ πολλού την αποτελεσματικότητά της, γι' αυτό και την χρησιμοποιούν κατά κόρον.

Η τηλεόραση χρησιμοποιεί το θέαμα, έναν καταπληκτικό μηχανισμό μετάδοσης μηνυμάτων. Καθώς ο θεατής δεν χρειάζεται γνωστικές ικανότητες ούτε μεγάλη οξυδέρκεια, αρκεί να βλέπει. Η εικόνα και η ανθρώπινη μιμητική ικανότητα κάνουν τη δουλειά τους ασυναίσθητα κι υποσυνείδητα. Έτσι λόγω αυτών των μηχανισμών και λόγω της αμεσότητας που έχει σε όλα τα κοινωνικά στρώματα μπορεί και περνά πολλές φορές χωρίς κριτική, πρότυπα και τρόπους συμπεριφοράς. Έχει ακόμα την ικανότητα να δημιουργεί ανάγκες που δεν είναι τίποτα άλλο από πλασματικές.

Μερικά φαινόμενα για τα οποία είναι υπεύθυνη η τηλεόραση -και κατά συνέπεια η κοινωνία που την παρακολουθεί, καθώς η παρακολούθησή της είναι επιλογή του καθενός μας- είναι:

1. Η ομοιομορφία και η ομοιογένεια του κοινωνικού συνόλου σε σχέση με τις καταναλωτικές συνήθειες, την κουλτούρα, τις αντιλήψεις, τα ιδανικά και τον τρόπο συμπεριφοράς των ανθρώπων ως απόρροια εκπομπών life-style
2. Η απομάκρυνση και η αποξένωση των ανθρώπων, γιατί τα άτομα έχουν ξεχάσει την επικοινωνία μεταξύ τους και δεν δημιουργούν γεγονότα, αλλά λαμβάνουν την επικοινωνία και την ενημέρωσή τους σαν φυτά που περιμένουν λίπασμα στον καναπέ τους.
3. Η εξομάλυνση των αντιδράσεων, των ταξικών διαχωρισμών και των εργασιακών σχέσεων μέσα από διαβεβαιώσεις που παίρνουν από τα ίδια τα αφεντικά ή τους εντολοδόχους τους δημοσιογράφους.
4. Η δημιουργία κοινωνικής συνοχής και η αναπαραγωγή του ρατσισμού μέσα από επευφημίες και φιέστες που εκφράζουν την ελληνική ανωτερότητα.

Η τηλεόραση σαν μέσο δεν είναι από μόνο του ούτε κακό, ούτε και χρειάζεται να το δαιμονοποιούμε. Ο τρόπος χρησιμοποίησής της, αλλά και ο τρόπος λήψης του μηνύματος που μας παρουσιάζεται, την καθιστούν επικίνδυνη. Και αφού ως προς τον τρόπο χρήσης δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι, τουλάχιστον ας ασκούμε μια διαρκή κριτική ακόμα και με μια δόση καχυποψίας απέναντι στα μηνύματα που μας παρουσιάζονται.

Η τηλεόραση είναι εντολές των αφεντικών στον ελεύθερο χρόνο μας

ΕΓΧΡΩΜΗ ΤΥ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗ ΖΩΗ

χίλιες λέξεις; δύναμη της εικόνας βρίσκεται στο ότι κρύβει περισσότερα απ' όσα δείχνει...

TWISTED IMAGE

Σπάστε τις κάμερες!

Πριν από 3 περίπου χρόνια έκαναν την εμφάνισή τους στους δρόμους της Αθήνας, οι πρώτες κάμερες παρακολούθησης. Με δικαιολογία τον έλεγχο της κίνησης των αυτοκινήτων στις μεγάλες οδικές αρτηρίες τοποθετήθηκαν σε κομβικά σημεία κυρίως του κέντρου της πόλης. Αργότερα, και με αφορμή την επερχόμενη Ολυμπιάδα του 2004, αυξήθηκαν αριθμητικά με αποτέλεσμα να τοποθετηθούν τελικά στον μεγαλύτερο αριθμό των κεντρικών αλλά και μη δρόμων. Ο λόγος ήταν βέβαια η «ασφάλεια» κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων. Κι ενώ υποτίθεται ότι οι κάμερες που τοποθετήθηκαν για την «ασφάλεια» όλων μας θα ξηλωνόντουσαν μετά το πέρας της Ολυμπιάδας, προφανώς τίποτα τέτοιο δεν συνέβη, αλλά αντίθετα πολλαπλασιάστηκαν. Το πρόσχημα του ελέγχου της κυκλοφορίας καταρρίφθηκε κι από το ίδιο το κράτος, που μόλις πρόσφατα δήλωσε ότι θα χρησιμοποιούνται και για την παρακολούθηση υπόπτων συμπεριφορών (ό,τι κι αν αυτό σημαίνει).

Έχει καταστεί πλέον σαφές πως στους δρόμους της Αθήνας –αλλά κι άλλων μεγάλων πόλεων- η κίνησή μας καταγράφεται διαρκώς προς όφελος κι εκμετάλλευση του κράτους. Και καθώς οι εκπρόσωποί του προσπαθούν να μας πείσουν πως αυτά τα μέτρα ενοχλούν μόνο όσους κάτι να κρύψουν, οι φωνές εναντίωσης συνεχώς αυξάνονται. Αρκετές καταστροφές τέτοιων καμερών έχουν αναφερθεί κυρίως τον τελευταίο χρόνο. Ο ακριβής αριθμός τους δεν είναι γνωστός, αλλά υπολογίζεται ότι είναι πάνω από 150. Τέτοιου είδους ενέργειες δεν είναι μόνο συμβολικές αλλά έχουν και άμεσο πρακτικό αντίκτυπο. Ταυτόχρονα έχουν κινηθεί εναντίον τους και διάφοροι οργανισμοί όπως η αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων, που έχουν καταγράψει πάμπολλες παραβιάσεις κι έχουν ζητήσει το σταδιακό ξήλωμά τους, χωρίς κάποιο αποτέλεσμα όμως.

Όλα αυτά συμβαίνουν σε μια παγκόσμια χρονική συγκυρία όπου το δόγμα της ασφάλειας έχει εντυπωθεί αρκετά βαθιά στα διάφορα κοινωνικά στρώματα. Η κοινωνία γίνεται όλο και πιο δεκτική και ανεκτική στον έλεγχο και την παρακολούθηση. Ξεκινώντας από τα reality τηλεοπτικά σώου τύπου "Big Brother" πριν από μερικά χρόνια (η ιδέα για τα οποία πάρθηκε, ειρωνικά, από το βιβλίο «1984» του Τζ. Όργουελ) η κοινωνία άρχισε να συμφιλιώνεται με την ιδέα της παρακολούθησης.

Οι κάμερες στους δρόμους είναι απλά ένα ακόμα μέσο, ανάμεσα στα τόσα άλλα, ένα ακόμα μάτι της «δημοκρατίας» που επαγρυπνεί αναζητώντας παραβατικές αλλά και μη αποδεκτές συμπεριφορές. Όλοι θυμούνται το περίφημο ζέπελιν που παρακολουθούσε από τον ουρανό την πόλη για τρεις περίπου μήνες (κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων αλλά και αργότερα). Το πρόσχημα του ελέγχου της κυκλοφορίας των αυτοκινήτων έχει φυσικά προ πολλού καταρρεύσει. Είναι πολλές οι περιπτώσεις που έχουν εντοπιστεί κάμερες να παρακολουθούν πορείες, συγκεντρώσεις, παρεμβάσεις και άλλες πολιτικού περιεχομένου εκδηλώσεις. Ας μην ξεχνάμε πως κάθε κάμερα στέλνει τη λήψη που λαμβάνει στα μόνιτορ της ασφάλειας, όπου παρακολουθούνται συνεχώς, κυρίως στις παραπάνω περιπτώσεις. Οι κάμερες από μόνες τους δεν είναι τίποτα, είναι αυτό που κρύβεται από πίσω τους που πρέπει να πολεμηθεί. Η λογική του ελέγχου, της ανελευθερίας, της φίμωσης των μη ελεγχόμενων πολιτικών πράξεων και λόγου.

Όλα αυτά έχουν άμεση σχέση με τις καινούριες μεθόδους καταστολής που προσπαθούν να εφαρμόσουν οι ανά τον κόσμο διάφορες κατασταλτικές εξουσίες. Κυρίως στις χώρες του «πρώτου κόσμου» αλλά και στις εμπόλεμες ζώνες που έχουν εισχωρήσει για τη διεκδίκηση των συμφερόντων τους οι λεγόμενες μεγάλες δυνάμεις χρησιμοποιείται τέτοιου είδους τεχνολογικός εξοπλισμός. Εκτός από κάμερες ακριβείας χρησιμοποιούνται δορυφόροι, ραντάρ και άλλοι παρόμοιοι κατασκοπευτικοί μηχανισμοί. Είναι προφανές ότι το μιλιταριστικό παιχνίδι έχει προχωρήσει σε ένα νέο πεδίο, όπου δεν υπάρχει άμεση επαφή ανάμεσα στις αντιτιθέμενες παρατάξεις. Το ρόλο των κατασκόπων έχουν αναλάβει πλέον οι δορυφόροι, και των ρόλο των ρουφιάνων οι κάμερες.

Η Ελλάδα θεωρείται μια χώρα με τεράστιες τεχνολογικές υποδομές στον χώρο της πρόληψης και καταστολής του εγκλήματος (κι όχι μόνο σε σχέση με το μέγεθός της). Μετά τις απλές κάμερες που υπάρχουν στους δρόμους η ελληνική αστυνομία σκοπεύει να τοποθετήσει καινούριες, υψηλότερης ακριβείας, που θα μπορούν να αναγνωρίσουν ένα άτομο από τις κινήσεις του σώματός του ακόμα κι αν το πρόσωπό του δεν είναι ευδιάκριτο. Ταυτόχρονα θεσμοθετείται και το κατάλληλο νομοθετικό πλαίσιο, ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί τέτοιου είδους υλικό σε δικαστήρια και ως στοιχείο κατηγορίας. (Συνήθως φωτογραφικό υλικό και βίντεο δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε δίκες ούτε ως υπεράσπιση ούτε ως κατηγορητήριο επειδή δεν θεωρείται αξιόπιστο. Με τους νέους τρομονόμους κάτι τέτοιο επιτρέπεται σε δίκες που αφορούν εγκλήματα «τρομοκρατίας»).

Κι ενώ οι κρατικοί μηχανισμοί εξοπλίζονται κι ετοιμάζονται για επίθεση, τα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα κοιτάζουν αμήχανα και ψελλίζουν λόγια εναντίωσης, χωρίς ουσιαστικά να εναντιώνονται. Οι ρητές φωνές αντίστασης υπάρχουν, αλλά ίσως να μην είναι αρκετές. Η πραγματικότητα όμως επιβάλει την ανάληψη ευθυνών και θέσεων.

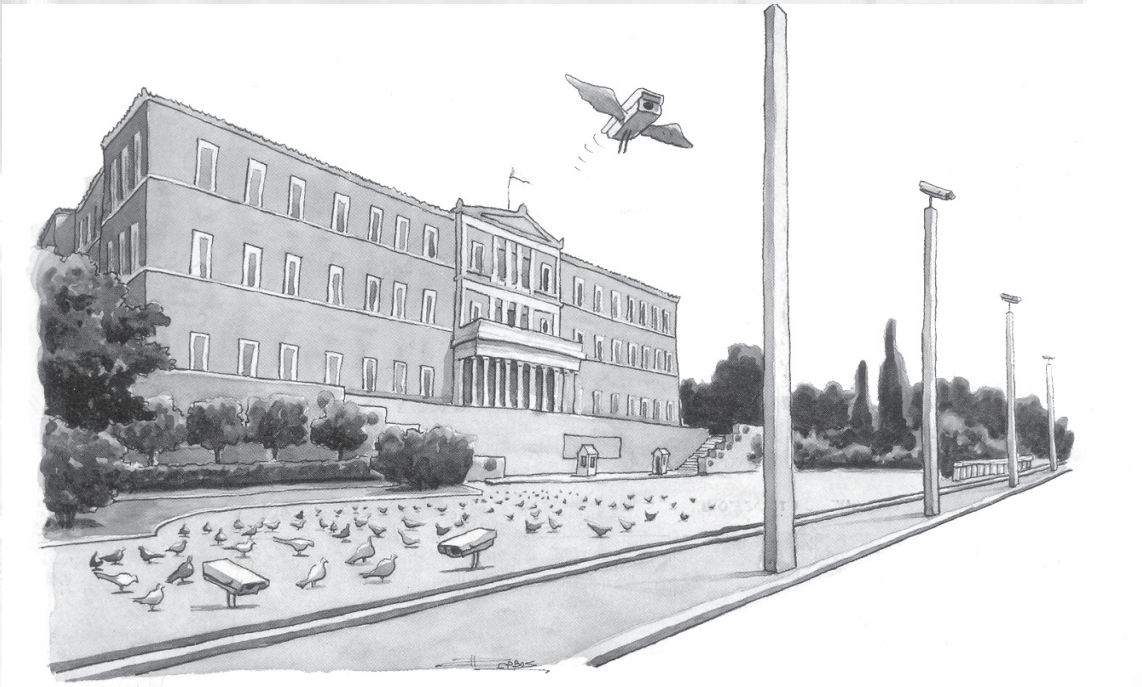

Οι κάμερες είναι ένα μικρό κομμάτι της γενικότερης εικόνας των προθέσεων του κράτους, του κεφαλαίου και των κατασταλτικών μηχανισμών. Η εναντίωση απέναντί τους είναι ταυτόχρονα εναντίωση στον έλεγχο, την παρακολούθηση (ηλεκτρονική και μη) την καταστολή, την κοινωνία αποστείρωσης κι απαλοιφής του διαφορετικού που επιχειρείται να μας επιβληθεί.

Όλα αλλάζουν.
Να ξαναρχίσεις
Μπορείς και με την τελευταία σου πνοή.
Μα ό,τι έγινε, έγινε.
Και το νερό που έριξες στο κρασί σου
Δεν μπορείς να το ξαναβγάλεις.

Ό,τι έγινε, έγινε.
Το νερό που έριξες στο κρασί σου
Δεν μπορείς να το ξαναβγάλεις.
Όλα όμως αλλάζουν.
Να ξαναρχίσεις
Μπορείς και με την τελευταία σου πνοή.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι T.E.I. Αθήνας